

nünftigsten treden tausam, nich tau 'ne Verswörung mit Meh un Gift, ne, tau 'ne Verbräuderung mit Wehr un Wurt gegen andahne Gewalt; de Olen redten dat Wurt, un de Jungen schafften de Wehr. Nich up ap'ne Strat bludte de irste Flamme tau Höcht; wi Nedderdütschen liden kein Fier up de Strat; ne, ein jeder sticte dat still in sinen Hus' an, un de Nahwer kamm tau 'm Nahwer un warmte sid an sine Glaut. Nich as en Fier von Dannenholt un Stroh, wat tauleht blot en Hümpel Asch ewrig leff, steg de Läuhen tau 'n Hewen, ne, wi Nedderdütschen sünd en hart Holt, wat langsam Fier fangt, awer denn of Hitt giwwt. Un tau de dunmalige Tid was ganz Nedderdütschland en groten Kahlenmiler, de in sid swälte un gläuhete, heimlich un still, bet de Kahlen gor wiren; un as sei fri wiren von Roß un Gladerflammen, dunn smeten wi uns' Fien in de Kahlenglaut un smäd'ten uns' Waff un Wehr dorin, un de Haß gegen den Franzosen was de Slipstein, de makte sei scharp, un wat dunn kamm, weit jedes Kind up de Strat, un süll 't dat nich weiten, denn is 't dütsche Mannspflicht för sinen Bader, em dat so intauremsen, dat hei 't findag' nich vergett.

Of in unsre Gegend swälte un smötte de Kahlenmiler, un de Franzosen röken 't in de Luft; sei fäuhlten bi jeden Schritt un Tritt, dat de Bodden, up den sei marschirten, unner sei bewern ded as 'ne Ruhrplag': sei mühten erföhren, dat de süs so demäudigen Beamten un Magistratspersonen ansungen, sid tau winnen un tau strüben un katthorig tau warden, sei segen, dat Börger un Bur unnod worden was, un sei läden ehr Hand sworer up dat Land. Dat was nu nich dat Middel, den upsternatschen Sinn sachter tau stimmen, dat Volk würd immer wedderhoriger; de Befehle von un för de Franzosen würden mit Affsicht falsch verstahn; wat süs glatt gahn was, würd nu 'ne Tüderi. Tag as en Reimen wehrte sid dat Volk mit Listen allerlei Ort, un de Franzosen, de woll marken müggten, dat ehr Regiment hir bald sin Endschaft hadd, nemen, wat sei mit de Zähnen dorvon wegtreden können, denn de Soldat wüht, dat sin Offziers dat nich beter makten.

So bald, as dat wirklich geschah, wiren sei sid frilich keinen apenboren Upstand vermauden; hadden sei awerst verstahn, in de Gesichter tau lesen, tau 'm Bispill blot in oll Väder Witten sin Gesicht, as hei von den Möller sin Fuhrwart ut de Schön' taurügg kamen was un nu awer sin halwe Dör lagg un sin Pip Tobad smötte un